

TELJES EGGYÉ VÁLÁS

Amikor magánügyként kellett megélnem hitemet és vallásosságomat, nagyon sokat kínlódtam. Hitbeli kételyeimmel egyedül, magányosan bandukoltam és bukdácsoltam. Tudtam, hogy mások is járnak ezen az úton, de úgy, hogy semmi közünk egymáshoz.

Amikor rátaláltunk a házaspárok összetartozásának igénye – minden megváltozott. Beszélgetéseink erőt adtak. Együtt bukdácsolva, egymás tapasztalataiból tanulva, egymás hitétől erősödve éreztük, hogy már nem vagyunk egyedül. Hasonló gondokkal küszködő emberek közösségébe tartozunk, ahol elfogadnak annak, akik vagyunk, örülnek az örömeinknek és osztoznak a bajainkban.

A közösségnek köszönhető talán az is, hogy itt vagyunk, hogy itt maradtunk. A közösség megtartó erő.

Ezen a közösségen belül találtam rá önmagamra. Isten egyedi teremtménye vagyok, érték. Teremtmény voltom méltóságát adja ez meg. Ennek a fölismerésnek szárnyaló öröme formál és alakít ma is, és fordít a Végtelen felé.

Házastársi kapcsolatom is távlatot kapott. Rádöbentem: nem véletlen az, hogy éppen Lajcsi a férjem. Nekünk így együtt, párként van Istentől kapott feladatunk. Ez a tudat fölmelegítette kapcsolatunkat, letörölte róla a port – a házaselet így lett számomra egy jó értelemben vett nagy kaland, amelyben mindennap újabb és újabb kihívások előtt állok. Hogy hogyan reagálok ezekre a kihívásokra, annak fényében mindennap fölmérhetem, hol is tartok a krisztusi úton – a szeretet útján. Mert úgy vagyok hiteles keresztény, ha otthon – ahol a széptevésnek, képmutatásnak helye és értelme nincs – vállalom a meghallgatást, az áldozatot, a kiengesztelődést: vagyis mindazt, ami két embert hosszú távon meghitt egységben tarthat.

Ezen a közösségen belül erősödött meg bennem lassan az a fölismerés is, hogy helyem van a világban, a társadalomban, az egyházban. Azt a helyet, ahová engem állított és állít az Isten, csak én tölthetem be. Tehát maximálisan tennem kell a dolgom ott, ahol éppen vagyok, törekednem kell a minél teljesebb életre. Ezzel a fölismeréssel válunk egyre aktívabbakká, és megtapasztaljuk, hogy mi is formálói vagyunk Krisztus egyháza arculatának.

A házasság hétvégezés életstílus abban van a házastársak segítségére, hogy megélhessék azt a csodálatos egységet, amelyre Isten teremtette a férfit és a nőt.

Ez az egység azon a három alappilléren nyugszik, amelyet Isten már a teremtéskor beleültetett az emberbe: „Ezért a férfi *elhagyja* apját és anyját, a feleségéhez *ragaszkodik*, és *egy testté lesznek*” (I. Ter. 2,24). Ha erre a három alappillérré „rávonjuk” a házasság szentségének megerősítő és védő sátrát, az tökéletes védelmet és biztonságot nyújt a házastársaknak. Amennyiben a biztonság tökéletlen, az abból adódik, hogy az alappillérek valamelyike, esetleg mindegyike megingott.

Lehet éppen az apa-anya elhagyása nem sikerült, vagy a szülők nehezen engednek el, vagy a férfi nehezen szakad el szüleitől.

Ragaszkodásunk, szeretetünk tökéletlen, csupán csak érzelmi alapon nyugszik. Nem tudunk eljutni addig, hogy a párunkat minden körülmények között elfogadjuk. A házasság hétvége egyik lényeges mondanivalója, hogy a szeretet nem érzelem, a szeretet *döntés*. Ez azt jelenti, hogy Rózsát szeretem minden körülmények között. Szeretem akkor is, amikor másként viselkedik, másként teszi dolgát, mint ahogy elvárnám. Olyankor is szeretem, amikor nem szeretetre méltó . . .

Egy testté válásunk alappillérét nem jó alapokra helyeztük, esetleg csak a szexuális eggyé válást értjük rajta, holott teljes eggyé válásról van szó. Az alapigények oldaláról törekszünk az egységre. Ugyanis minden ember alapigénye, hogy *szeretett szabad* legyen, de ugyanakkor *valakihez tartozzon*. Amennyiben úgy vagyok társa páromnak, hogy ezen alapigényeit kielégítem, akkor egységünk teljessé válik, és személyiségünk kibontakozik.